

prima instanță, Judecătoria Botanica, mun. Chișinău
judecător: I. Morozan
instanța de apel, Curtea de Apel Chișinău
judecători: V. Pruteanu, A. Gavrilița, L. Popova

dosar nr. 2ra-415/2017

ÎNCHEIERE

15 martie 2017

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului
judecători

Valentina Clevadi
Dumitru Mardari, Galina Stratulat

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Tatiana Abner,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Tatiana Abner împotriva Asociației Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr. 53/93 cu privire la anularea ordinelor, restabilire la lucru, repararea prejudiciului material și moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 26 octombrie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de Tatiana Abner și menținută hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 31 martie 2016,

c o n s t a t ă :

La 24 februarie 2015 Tatiana Abner a depus cerere de chemare în judecată împotriva APLP nr. 53/93 cu privire la anularea ordinelor, restabilire la lucru, repararea prejudiciului material și moral.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că, a fost angajată la APLP nr. 53/93 în calitate de contabil-șef și contabil prin cumul în baza contractului individual de muncă nr. 213-cșc cu retribuirea lunară de 1500 lei. Din cauza disonanțelor apărute în raporturile de muncă, angajatorul în final la 14 mai 2014 a decis concedierea reclamantei conform art. 86 lit. k) Codul muncii, fiind emis în acest sens ordinul nr. 16. Legalitatea ordinului dat a fost contestată de Abner Tatiana, iar examinarea pricinii date se află pe rolul Curții de Apel Chișinău. Pe parcursul procesului de judecată reclamanta a aflat și de existența a ordinelor nr. 22 din 24 decembrie 2013 și nr. 9 din 06 martie 2014, prin care s-a dispus sancționarea disciplinară a salariatei.

Având în vedere că conținutul acestor ordine nu i-a fost adus la cunoștință reclamantei, rezultă că a fost încălcată și procedura de sancționare disciplinară prevăzută de art. 208-210 Codul muncii.

Susține că la 17 mai 2014 a fost emis ordinul nr. 18, prin care s-a dispus concedierea salariatei începând cu 14 mai 2014.

Invocă și ilegalitatea ordinului dat, în cazul în care contractul individual de muncă încetează în temeiul ordinului angajatorului, care se aduce la cunoștința salariatului sub semnătură cel târziu la data eliberării din serviciu, conform art. 81 al. (3) CPC. Or, despre existența ordinului dat la fel a aflat în cadrul ședințelor de judecată.

Pe marginea acțiunilor angajatorului, reclamanta s-a adresat către Inspekția Muncii, care prin scrisoarea din 06 iunie 2014 a informat-o că este în drept de a se adresa cu acțiune în instanța de judecată și de a pretinde la plățile salariale ce-i revin în legătură cu concedierea nelegitimă, făcând referire în contextul scrisorii la ordinul nr. 16 din 14 mai 2014. Deci, rezultă că nici Inspekției Muncii nu i-a fost prezentat de către angajator ordinul de concediere nr. 18 din 17 mai 2014. Mai mult ca atât, din conținutul acestui din urmă ordin rezultă că, G. Vstavskaia a fost angajată în locul reclamantei începând cu 17 mai 2014, de vreme ce Abner Tatiana a fost concediată cu o dată anterioară – 14 mai 2014. Nici G. Vstavskaia nu a indicat în cererea sa data de angajare, ceea ce implicit denotă formalitatea concedierii reclamantei.

Deoarece sarcina probațiunii în litigiile de muncă este pusă pe seama pârâtului, cere Tatiana Abner anularea pct. 2 și 3 din ordinul nr. 18 din 17 mai 2014 privind angajarea lui G. Vstavskaia și concedierea reclamantei; anularea ordinului nr. 22 din 24 decembrie 2013 și nr. 9 din 06 martie 2014, restabilirea la locul de muncă, repararea prejudiciului material și moral cauzat salariatei ca rezultat al concedierii ilegale de către angajator.

Ulterior reclamanta a depus cerere suplimentară, prin care a concretizat suma plăților pretinse de la pârât, solicitând încasarea prejudiciului moral în sumă de 11 130 lei și prejudiciul material în sumă de 22 487,87 lei.

Prin hotărârea Judecătorei Buiucani mun. Chișinău din 31 martie 2016, a fost respinsă ca neîntemeiată și tardivă cererea de chemare în judecată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 26 octombrie 2016, a fost respins apelul declarat de Tatiana Abner și menținută hotărârea Judecătorei Buiucani mun. Chișinău din 31 martie 2016.

La 26 decembrie 2016 Tatiana Abner a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a cerut admiterea recursului, casarea hotărârilor judecătorești și emiterea unei noi hotărâri.

În motivarea recursului a indicat că, nu este de acord cu decizia instanței de apel, pe care o consideră ilegală, deoarece nu au fost constate și elucidate pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii în fond, nu au fost dovedite circumstanțele considerate ca fiind stabilite, au fost încălcate și aplicate greșit normele de drept material, mai mult instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apel.

A mai indicat că, instanțele de judecată nu au reținut spre examinare faptul că, careva probe ce ar demonstra cu certitudine că a cunoscut, ori trebuia să cunoască despre existența ordinului nr. 18 nu au fost prezentate, sau a avut posibilitate să cunoască conținutul ordinului la timp, la materialele cauzei lipsesc.

Astfel, consideră recurenta că, la moment s-a creat o situație prin care ordinul nou (nr. 18) nu numai modifică ordinul precedent de concediere (nr. 16), ci faptic abrogă temeiurile concedierii exprimate prin ordinul nr. 16 din 14 mai 2014 și le substituie cu temeiuri noi.

Susține că, la momentul concedierii fiica sa minor nu împlinise vârsta de 6 ani, circumstanță ignorată de instanța de judecată, fapt care duce la încălcarea art. 251 Codul muncii.

Totodată a invocat și faptul că instanțele de judecată nu s-au expus asupra faptului că salariul pentru perioada 01 mai 2014 – mai 2014 nu i-ai fost achitate, precum și compensațiile pentru concediul de odihnă anual nefolosit pentru perioada 21 mai 2013 – 17 mai 2014, la fel și indemnizația de eliberare din serviciu.

A mai indicat recurenta și faptul că, instanțele nu au reținut faptul că termenul de prescripție de 3 luni, urmează a fi calculat din data în care ordinul a fost adus la cunoștință salariatului sub semnătură, din ziua eliberării carnetului de muncă, sau din ziua constatării refuzului salariatului de a lua cunoștință cu ordinul de concediere pentru a semna sau pentru a primi carnetul de muncă.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Tatiana Abner nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Aici, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posedă puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de Tatiana Abner asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Tatiana Abner ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 Cod de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de Tatiana Abner se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii

Președintele completului

Valentina Clevadi

judecători

Dumitru Mardari

Galina Stratulat